Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Wessel, Johan Herman

Titel: J.H. Wessels Samlede Digte

Citation: Wessel, Johan Herman: ”J.H. Wessels Samlede Digte”, i Wessel, Johan Herman: *J.H. Wessels Samlede Digte*, udg. af J. Levin , 1901, s. 215. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wesselhhl-shoot-idm140161401535040/facsimile.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: J.H. Wessels Samlede Digte

Ark endnu lod sig opdage (for nærværende Udgiver er dette desto værre, trods al Eftersøgen, ikke lykket), vilde sandsynligviis flere saadanne nydelige wesselske Smaavers kunne reddes fra Forglemmelse.

Til J. R. Bull.

Side 185.

Hertil har A. E. Boye i Overskriften den Bemærkning: »I Anledning af Bekkasin-Jagten, da en Ladning Hagel dalede i hans Hat.«

Trønderen Johan Randulf Bull, født den 29de April 1749 i Stod Præstegaard, Student 1770, og 1772 Medlem af det Norske Selskab, blev Justitiarius i Hinesteret i Christiania, resignerede 1827 og døde den 28de Febr. 1829 i Laurvig.

I en Hof-Poets Navn.

Dette lille Impromptu, tilligemed de efterfølgende to Smaavers, har Nyerup først meddeelt i Dansk Digtek. Historie under Christian VII, Side 167. Nyerup indleder nærværende Impromptu (der forøvrigt ogsaa findes meddeelt i Nyt Aftenblad 1826 Side 235) med den Oplysning: »A. G. Thoroup, der var Hofpoet, beklagede sig for Wessel, at han ingen Penge kunde faae for sit Arbeide. Wessel raadte ham til at indgive følgende Ansøgning . . .« Verset er naturligviis kun en Spøg af Digteren. (Adam Gottlob Thoroup, født 1751, død 1804, Søn af Herredsfoged, siden Borgemester i Nestved, Niels Thoroup, og Svoger til Th. Chr. Brunn, var Medlem af Norske Selskab, og tilligemed Wessel ansat som Theater-Oversætter, Thoroup dog med det specielle Paalæg at skrive Cantater til de kongelige Herskabers Gebertsdage.

Impromptu over en besværlig Hestepranger.

Da de norske Studenter, forinden Stiftelsen af Norske Selskab, endnu samledes paa Juels Stue med alle andre Gjæster, sang Wessel en Aften, da Hesteprangeren kom, de her meddeelte Linier in promptu til en da gjængs Melodi, hvorefter hans Venner sang det efter, Een for Een, indtil Hesteprangeren fjernede sig (ifølge en mundlig Meddelelse af afdøde Geheimeraad A. W. Bornemann).

Hvem var nu denne besværlige Hestepranger? Det var en tilforn meget bekjendt kjøbenhavnsk Borger, og heldige Omstændigheder have sat nærværende Udgiver i Stand til efter et Aarhundredes Forløb at oplyse Sagen. Manden hed Carl Hendrik Ording, født 1748 i Horsens, død 18de Mai 1826 paa Vandkonsten Nr. 150, begravet paa Frederiksberg Kirkegaard ved den sydøstlige Kirkemuur, tilligemed sine Forældre, Johan Ording og Birgitte Ording. Han var gift med Enkemadam Maren Schandorff, hvem han overlevede, blev Brygger, byggede efter den store Ildebrand det tredobbelte Sted paa Grunden i Farvergaden, Gaasegaden og Vandkonsten, og eiede bl. A. hele Jordstykket paa hofte Side af Frederiksberg Allee (fra Kjøbenhavn), der dog dengang ikke havde synderlig Værdi; der stod kun et Par enkelte Bygninger derpaa; Ording byggede Lynges Gaard (nu Alleenberg) paa Grunden. Brygger Ording var en vakker Mand, opvakt og meget videbegjerlig, kraftig og livsglad; læste bestandigt, og skrev Vers over en lav Sko, ligesom ogsaa den rimede Indskrift paa Frederiksberg Kirkemuur ovenfor hans Forældres Grav er forfattet af ham. Han var derhos meget driftig og i høi Grad paaholdende. Han talte, lige til sin

Dødsdag, ramjydsk som en Bonde fra Horsens-Egnen. Hans Sødskende dede tidligt med Undtagelse af Søsteren Mette Cathrine Ording (død 1835), der var opvakt ligesom Broderen. Hun var gift med Fuldmægtig ved Kjøbenhavns Amts Contor Lars Larsen, og levede i flere Aar efter sin Mands Død hos Datteren, Fru Cancelliraadinde Lund. Ording stammede uden Tvivl fra Landsbyen Ording i Jylland, og baade han og Søsteren vare kjendte og yndede af Prof. Johan Henrik Tauber, der 1573 blev Rector i Horsens Latinskole, og gjerne underholdt sig med Ording. Da Tauber 1787 var bleven Rector i Roeskilde Latinskole, besøgte begge Sødskende ham ofte. Mad. Larsen satte megen Priis paa Tauber for hans Ligefremhed og Omgjængelighed, og omtalte ofte med Bitterhed der Norske Selskab, der saa haanligt havde afvist Broderen.

Disse Oplysninger skylder nærværende Udgiver væsentlig en ædel, begavet Dame, afdøde Fru Christine Augusta Møller, født Tauber, som han har havt den Lykke at kjende personligt. Hun var Datter af den nævnte Rector J. H. Tauber, født 1780, gift 1802 med Conferentsraad P. Møller, Directeur i Nationalbanken (død 1841), og døde 1867, æret og elsket af Alle, der kjendte hende. Ogsaa Herr Apotheker C. H. Wolff har fortalt ham meget om Ording, der var hans Slægtning og Gudfader og efter hvem han var opkaldt.

Kiærlighed og Smørrebrød.

Side 185.

Til dette Vers har Nyerup følgende Oplysninger: »Indbuden hos Jfr. Biehl, hvor han fik kun Smørrebrød, og blev forceret til at gjøre Vers om Kjærlighed og Smørrebrød, skrev han: . . .« Men det er i høi Grad usandsynligt, at Digteren hos selve Værtinden skulde have gjort sig skyldig i den Grovhed at klage over Beværingen. Forøvrigt er det uden Betydning for det huefulde Impromptu, ved hvad Anledning det er bleven til.

Over Smagen.

Side 186.

Meddelt i det af R. Gunnerus og L. H. Bøgh udgivne Tidsskrift Samleren II, 1788, Side 334, med følgende Anmærkning: »Der Epigram over Smagen er for en Deel Aar siden trykt i en jydsk Avis: Wessel satte det til Motto for en Ode, en af hans Venner havde skrevet i den ubegribelige Poesie.« — Den omtalte »Ode« findes i Viborger Samler for 1779, Nr. 4, med Overskrift: »Noget Kiækkeligt for Smagen. En Ode, uden Underskrift eller Mærke, og Wessels Motto ligeledes uden nogen Underskrift. Den saakaldte Ode er et Rimeri i Norske Selskabs bekjendte Smag, med Tankestreg imellem hvert andet Ord. Der kaldes med Rette en Ode i »den ubegribelige Poesie, thi dens »Poesie er virkelig i Ordets bogstavelige Forstand ubegribelig, ligesom det ogsaa undertiden falder ubegribeligt nok, at fornuftige Mennesker kunde sammensmøre saa usselt Vaas, og — gjøre Lykke dermed.

Da Chloe var i Kirke.

Af samme Tidsskrift, der føiet den Anmærkning til: »Disse Ord skrev han under Prædiken i et muntert Selskab«.